

FOLK OG LAND

NR. 10 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 13. MAI 1967

LØSSALG 1 KRO

Hva er hemmeligheten bak vietnamkrigen?

ER DET ATTER BLOD SOM UTGYDES FOR OLJEINTERESSENES SKYLD?

Det er nok mange av de mindre godtroende om har spekulert på hva den virkelige bakgrunn er for USA's «redningsaksjon» i Vietnam. Det lyder jo noe for utrolig dette at de hardkokte amerikanere av bare pure menneskekjærligheten skulle ofre soldater og dollars utelukkende for å redde sørvietnameserne for kommunismen. En har hatt følelsen av at det nok var noe annet som skulle reddes, men hittil har såvidt oss bekjent intet sloppet frem i pressen om hva det virkelig dreier seg om. Det har nok vært krefter påferde for å sikre hemmeligholdelse også. En artikkel av Morris Bealle i «The American Mercury» avslører imidlertid nå hemmeligheten: Olje. Her er artikkelen:

I den epidemierjede jungel i Vietnam foregår idag verdenshistoriens besynderligste krig: En krig som ingen ønsker — bortsett fra «finans-

interessene». Det kalte nemlig senator Goldwater USA's usynlige regjering i Rockefeller-Center. Bestemmende er ene og alene den kjensgjerning at produksjonen og foredlingen av «Standard Oil» på den indokinesiske halvøy kan fortsette uforstyrret så lenge amerikanske tropper ofrer sitt blod der.

President Johnson og utenriksminister Rusk begrunner krigen med «våre forpliktelser». Ingen av de to har noen sinne trukket opp disse forpliktelser eller bare antydnet hvem som har underskrevet dem. Og visse finnes det ingen dokumenter som kunne angis som grunn til denne forbrytelse mot den amerikanske folkesubstans og mot de amerikanske skattebetalere. Man kan rolig si at slik som det russiske folk er avsperrert med et jernteppe og det kinesiske folk med et bambusteppes, slik henger det et humbugteppe foran det amerikanske folk.

Den eneste «forpliktelse» som ble forferdende tydelig er den USA-regjeringen har til å beskytte «Standard Oil»-foretagendene i Thailand og Burma mot den besværlige konkurranse fra andre makter på den indokinesiske halvøy. Mao Tse-tung truer med å forstyrre forretningen, for innenfor hans maktområde ligger en av de rikeste, foreløpig ennå uåpnede råoljefelter i verden: Kinas Schelfkyst, og denne strekker seg fra Hongkong til Vietnam, Burma og Thailand. I begge de sistnevnte land utvinnes «Standard Oil» daglig veldig oljemengder, betegnende nok i dypeste hemmelighet.

I «Moody's Manual of Industrials», fortegnelsen over

Terbovens kommissarvirke i Norge

HANS HJELPERE OG MOTSTANDERE

I oktober 1944 satte russerne plutselig inn en stor flystyrke, som bombet og brente byene i Finnmark, Kirkenes, Vadsø, Vardø, Berlevåg, Honningsvåg og andre større steder på kysten, der storparten av folket i fylket bodde.

En russisk offensiv med invasjon i Finnmark var begynt, og velinformerte kilder fra London hvisket om, at russerne skulle befri Norge sørover til Dovre og Stadt. Det var avtale. Ryktesentralene satte samtidig i gang en herlig propaganda om Stalins omvendelse og store kristendom.

Tyskerne tok seg av de mange utbombede mennesker i Finnmarksbyene som stod der uten hus og mat, og sendte dem vestover. Men de møtte også den russiske offensiv for å hindre russisk besettelse av Finnmark og deres videre planlagte ferd mot vest og syd, og tok i bruk den brente jords taktikk, som alle krigførende brukte. Veier og bruer ble sprengt og landet lagt øde. Folket ble sendt sydover.

Da sattes igang en voldsom agitasjon om at ingen måtte hjelpe eller ta imot de evakuerte mennesker fra Finnmark. Det var nazistenes sak, for det var de som jaget dem ut. Endel prester var de aller ivrigste i denne hets-

Reichskommissar Terboven kjempet til siste slutt og med alle midler mot Quisling og fikk «gode» hjelpere i bokstavelig forstand

agitasjonen, men finnmarkingene ble likevel hjulpet.

Russerne ble stanset i Sør-Varanger og den russiske besettelse av Finnmark forhindret. General Rendulic ble da også blankt frifunnet av en alliert domstol for den strategien han var anklaget for i Finnmark.

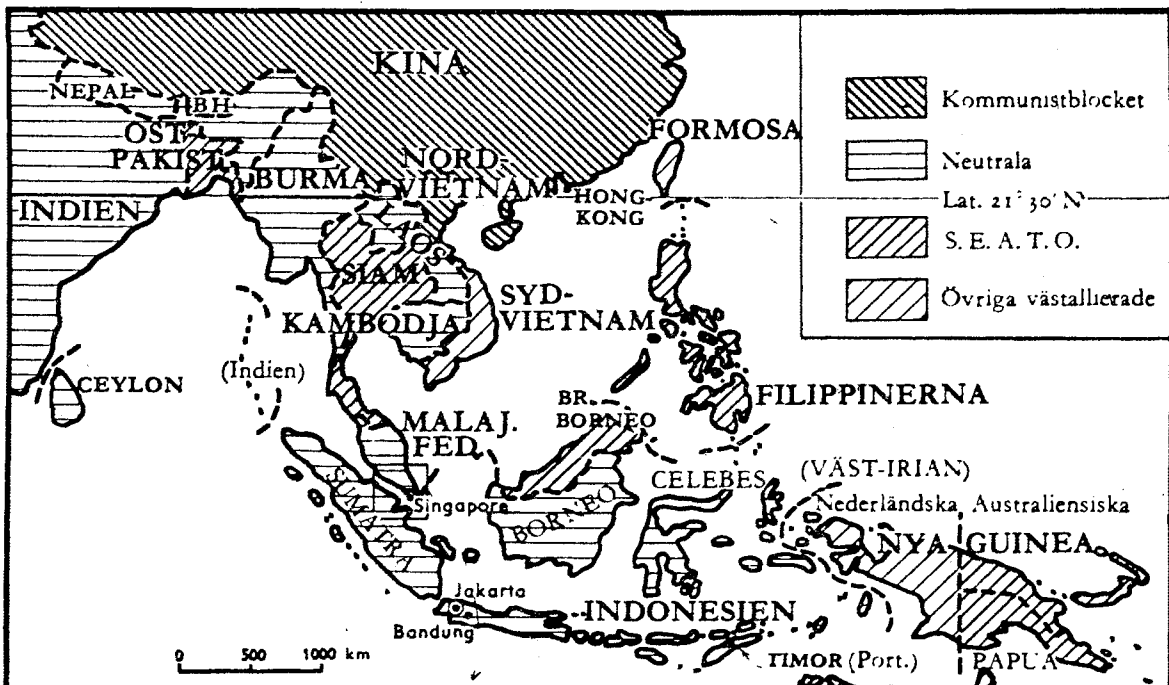
Men den ensrettede norske presse har til denne tid omhyggelig fortiet at det var russerne som bombet og brente Finnmarksbyene.

I januar 1945 var Quisling og Finn Støren i Berlin for å få slutt på Reichskommissariatet i Norge, hindre at

landet ble en ny slagmark, og gjøre hva de kunne for å sikre Norges frihet hvordan det så gikk med krigen. Man kan undre seg over at Quisling på det tidspunkt brydde seg med slikt. Til det er bare å si, at dette var to måneder før Hitler forbød bruken av hemmelige våpen og veien lå åpen for den fred folket ønsket.

Terboven fryktet for sin stilling da Quisling reiste til Berlin, og derfor dro han med en gang etter. Mens han var der fikk han melding om at sabotører hadde sprengt Jør-

(Forts. side 6)

Kart gjengitt fra den svenske generalstabs atlas «En delad Värld»

Hybel søkes

fra 1. juli eller før av undertegnede redaktør av FOLK OG LANDS Ungdomsspalte. Henvendelse redaksjonen, telefon 37 76 96 tirsdage, onsdage, torsdage eller eventuelt red. Melsom privat.

Stud. fil. Hallvard M. Paasche

En stanset vandrer

En av personene hos Knut Hamsun sier: «Jeg er en stanset vandrer».

Da verdenskrigen var vunnet, da atombomben var sprunget var det skapt en ny situasjon, en ny verden, en ny virkelighet. Seierherren var demokratiet: folkedemokratiet som sosialdemokratiet som liberaldemokratiet, og som seierherre hadde demokratiet som oppgave å stige frem for verden og forkynne den neste stat.

To og tyve år er gått, og etter det som er skjedd eller ikke er skjedd synes jeg en med full rett kan si at demokratiet er en stanset vandrer.

Engang hersket den hvite mann over verden og var dens læremester til godt og vondt. Idag står den hvite mann og er høylyt forbauset over at negeren oppfører seg som neger og at kineseren oppfører seg som kineser. Og enda verre, den hvite mann driver og fjoller borte i New York med å gjøre alle folkeslag til demokrater. Negeren handler på sitt vis, han styrter inn i forsamlingen og gjør alt det spetakkel han makter, kineseren holder seg, mandarinvis, helt borte fra forsamlingen. I Afrika bærer og bryter det og i Asia driver USA sin håpløse jungelkrig.

Men demokratiet har da skapt økonomisk ønngang, har skapt velferdsstaten. Men hva med ungdommen, verdens fremtid? Ungdommens svar på dagen og tiden er enten å hengi seg til en forferdelig dump likegyldighet, eller den protesterer heftig ved tøylesløst å hengi seg til sex, kriminalitet og narkotika. De eldre kan lukke san-

sene og trøste seg med at etter oss kan syndfloden komme, det kan ikke ungdommen, den føler tiden som en stanset vandrer.

Den norske nasjon lot som den var lei av Gerhardsen og hans sosialdemokrati, og valgte «borgerlig». Og borgerlig ble det med en agronom og en sakfører som landets ledende menn. Men så skjedde den forunderlige ting at den borgerlige regjering trutt trakk i sosialdemokratiets gamle spor. Her har vi i praksis fått demonstrert den sosiologiske lov som sier: Liberaldemokratiet fører til sosialdemokrati og sosialdemokratiet fører til folkedemokrati, dette er veien.

Historien er en farlig vitenskap, særlig når den utarter til historier. Når en nasjon hengir seg til beruselse i farne dagers storhet i miniatyr da er det noe galt påferde. I de to siste årene har nordmennene hengitt seg til dette: Det hendte for 25 år siden. Alle stender, alle yrker er frempå i presse, TV, film og litteratur. Men ungdommen minnes kanskje Ibsens ord: «Ej dverg blir mandshøj, skjønt han har en Goliat til oldefaer.»

Den siste i minnealbumet er en herre i «Farmand», og han minnes med intelligens, kraft og velde. Han konkluderer med: «Major Quisling, historiens største klossmajor». Vi har bare å bøye oss for en slik grundig kjenner av verdenshistorien i sin alminnelighet og av verdens klossmajorer i særdeleshet. Men hva hjelper det landets ungdom der den virrer rundt i skyer av marihuanarøyk, at

Tilgi

Noen må begynne å tilgi er det sagt. Riktig nok var det våre motstandere som sa det. Men det er ingen grunn til at vi ikke skal følge den pærolen.

Tilgi, det er ikke det samme som at vi skal innstille vår kamp for rettferdighet, men vi skal gjøre det saklig og uten hat eller ukvemsord. Det er på den måten en vinner frem.

Å tilgi — nå, det er vel ikke så vanskelig å tilgi en del alminnelige mennesker, for de vet ikke bedre. De har ligget under for propaganda, løgn og bedrag, så det er kanskje ikke noe videre å gjøre med dem. De dilter jo i sporene til dem som går foran og ser hverken til høyre eller venstre, bare ser ryggen til dem som leder. De kan irritere ikke så lite, men de må tilgis. Så er det de som er oppmerksom på at noe er galt, men feier det av med: «Nå får vi glemme det». Det er lett å snakke slik, men hva med oss, som har lidd umenneskelig og lider fremdeles? Men også dem må vi tilgi.

Verre er det med de ansvarlige, de som en kan vente bedre av, de som vet om uretten fordi de var med å sette den ut i livet. Det blir kanskje vanskeligere å tilgi dem, men det må til, ellers blir vår kamp for rettferdighet hyllet inn i hat og svekket av hevnbegjær.

Den kjente amerikanske misjonær Stanley Jones sier: «Krig forgifter luften med løgn. Den første som dør i krigen er sannheten. Løgnpropagandaen besørger det». Ja, det er lenge siden sannheten døde og hetsen og løgnen tok plassen.

La oss vise oss så storsinnet at vi greier å se bort fra løgn og hat og på en objektiv plattform søker å

Quisling var historiens største klossmajor, et firkantet hode fylt av forvirrede idéer, at han var leder av den verste bande av udueligheter, at hans ferd og snakk var vanvittig, at han var en vemmelig manet, at han var fylt av forrykt herskertrang, en forvirringens apostel, en mann så hatet at da han lå død etter henrettelsen var der dem som pirket borti liket og høylydt ga uttrykk for sin avsky.

Vi kjenner til at avlivingen av Quisling ble utsatt i to timer før at en prominent dansk bladmann kunne være til stede.

Og ungdommen, hvilken fremtid ser den i en slik tilbakeskuen?

Jo, sannet må det, innen vår intelligens finnes der nok av stansede vandrere.

A.D.

Da vi stolte på England 9. april 1940

OG DERFOR BLE TATT PÅ SENGEN

Da vi i radioen om morgenen den 9. april 1940 hørte at tyskerne hadde besatt alle landets betydeligste byer og til og med Narvik, trodde vi ikke våre egne ører. Hvordan kunne slikt skje? Hvor var våre militære og de som skulle styre landet? Ennu brenner dette spørsmål i mangen nordmanns sinn og det er derfor gledelig at litt etter litt kommer sannheten frem.

I en artikkel i «Helgelands Arbeiderblad» for 28. des. -66, gjengitt i «Folk og Land» 18. feb. 1967, forteller fhv. stortingsmann Haakon O. Wika litt om bakgrunnen: «I hemmelige møter i regjering og utenrikskomité var det fastslått, at klarte vi ikke å holde oss utenfor krigen, så måtte vi manøvrere oss inn på «den rette sia», som Koht sa. Dette var jo også de fleste av stortingsrepresentantene enige i.»

Videre skriver Wika: «Både blant våre høyere militære, såvel hos admiral Diesen som blant endel fremstående politikere, var det den alminnelige oppfatning dengang at den engelske flåte ville være istand til å stoppe et tysk forsøk på okkupasjon av Norge.»

Våren 1941 traff jeg på reise en gammel, kjent stortingsmann som fortalte at han

fremme vårt krav om rettferdighet.

Martin Luther King har sagt at rettferdighet er fredens forutsetning.

Det er kanskje derfor det til enhver til er krig og uro over store deler av verden. Det er fordi rettferdigheten ikke råder, men makten, hatet og hevngjerrigheten. For han mente vel ikke rettferdighet bare for de fargede folkeslag?

La oss gå foran og ikke bare prate om tilgivelse, men også praktisere den.

Olga Bjoner

nettopp hadde vært i Oslo og hentet pengene sine som lå i et jernskrin i et ildfast hvelv i Stortinget. «Jeg hadde nemlig bare et kvarter å gjøre på for å komme meg ut av Oslo,» sa han. «Et kvarter?», sa jeg. «Vi hørte jo i radioen den 8. april at den tyske flåte var på veg nordover.» — «Ja», sa han, «men vi drømte jo ikke om at de skulle gå i land. Vi trodde bare de skulle ligge og passe på engelskmennene.» —

«Nei», sa jeg: «Det var nok ingen som hadde regnet med at det tyske luftvåpen var så sterkt.» Det var han enig i.

Flere år etter krigen forela jeg dette for en annen av mine venner blant stortingsmenn fra den gang. — «Jo», sa han. «Det kunne nok så være. Selv hadde jeg 2 timer å gjøre på, men det var jo ikke alle som hadde telefon.»

At troen på engelskmennene var sterk fremgår jo også av kongens ord til stortingsmann Gunnar Bakke, gjengitt i radioen 1. august 1965 kl. 19.20: «Hold dere i nærheten, for når mine venner engelskmennene kommer skal vi få rasket ut.»

Nå ville det være hyggelig om flere stortingsmenn ville fortelle om sine opplevelser, og om sitt syn på om vi virkelig var i krig med Tyskland etter kapitulasjonen 10. juni 1940 og etter at offiserene hadde avgitt sitt æresord og soldatene fått lov til å reise hjem.

R.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjæret m.m. Fylgjetongar om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromanar m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Apropos boken til Hewins

Vi har fått tak i et lite opplag av en av de kildeskrifter Ralph Hewins anmerker i sin bok om Quisling: generaladmiral Hermann Boehms «Norge mellom England og Tyskland», som kom på Store Bjørn forlag i 1957.

Suppler lesningen av boken til Hewins med denne høyst interessante bok av en tysker som fulgte begivenhetene på nærmeste hold. Boehms bok kan kjøpes hos oss for kr. 15,— pent innbundet.

Ved forskuddsbetaling fritt tilsendt, eller mot oppkrav med tillegg av porto og oppkravsgebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

NOEN EKSEMPLARER AV KARL HOLTERS

«FRONTKJEMPERE»

som lenge har vært utsolgt, har det lyktes oss å skaffe tilveie. Vi selger bøkene så langt opplaget rekker for kr. 10,— pr. stk., fritt tilsendt mot forskuddsbetaling, eller mot oppkrav med tillegg av porto og oppkravsgebyr.

Benytt anledningen til å sikre Dem et eksemplar av denne interessante og sjeldne bok.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

En rabi

I Ungdomsspalten i forrige nummer gjenga vi et innlegg i ARBEIDERBLADET av gymnasiast Arvid Tønnesen, som påtale den «helte»dyrkelsen ungdommen var utsatt for ustanselig og den hets som stadig pågikk mot oss på den annen side.

Vi tror at dette innlegg er nokså typisk for hva selvtenkende ungdom mener idag. Vi får stadig beviser på det. Like bedrøvelig typisk er midlertid reaksjonen fra den hatefulle del av den eldre generasjon hver gang en slik ungdom maner til besinnelse og forsoning på sannhetens og kjensgjeringenes grunn.

Gymnasiasten som slapp til i ARBEIDERBLADET fikk da naturligvis heller ikke være ifred for slike hatets apostler, som absolutt intet vet og kan ut over dette ene å hate og å hetse. Påny og påny bringes gamle og forlengst motbeviste påstander til torvs, påny og påny belastes det norske parti Nasjonal Samlings enkelte medlemmer for forbrytelser som tyskerne påstås å ha begått langt utenfor Norges grenser.

Et spesielt karakteristisk innlegg i ARBEIDERBLADET som svar på gymnasiastens innlegg tar vi frem idag fordi det i all sin hatefulle stupiditet og ondsinnete løgnaktighet nærmer seg bunnen av det som vanligvis presenteres fra den leir. Karakteristisk nok undertegner han seg også anonymt «En far» når han går løs på gymnasiasten som navnga seg.

Vi skal ikke her gjengi hans utgydelser om «nazistenes grusomheter» med gaskamre og konsentrasjonsleire, tortur og andre ufyseligheter, men det må dog være oss tillatt å spørre hva Nasjonal Samling, som gymnasiasten skrev om, har med disse ting å gjøre? Det skjedde bak vår rygg og hvor partiets folk fikk rede på overgrep mot fanger og lignende gjorde de sitt beste for å få slutt på det. Vi minner bl. a. om at FRITT FOLK, partiets hovedorgan i forbindelse med en rettslig aksjon mot en statspolitibetjent som hadde slått en fange — han fikk 10 års fengsel — tok skarpt til orde mot denslags og også med sikte på tyskerne slo fast at det ikke var germansk skikk å mishandle vergeløse. Vi har ikke sett at noen av dagens stortalere tok samme risiko — dengang det var farlig.

Men, la nu alt dette ligge. Vi har jo stadig her i FOLK OG LAND forsøkt å sette tingene på sin rette plass når det gjelder okkupasjonsforholdene og vi skulle tro at det vi legger frem bygger på ganske annen solid grunn enn den «En far» kan påberope seg.

Det er imidlertid en annen side ved innlegget, som tydelig viser hva som ligger bak slik hets nu tyve til femogtyve år etterpå: den skjære misunnelsen over at NS-folk har klart å hevde seg i samfunnet trass i alt. Han skriver således bl. a.:

«Så skulle man kanskje tro at våre nazistiske forrædere — uten anførsler («gåseøyne») — var glade over at deres misgjerninger var glemt og at de kunne få leve sitt liv i stillhet.

Men nei, med stor frekkhet albuer de seg tilbake inn i toppstillinger, de skal trenge seg inn i foreninger som bærer «kongelig» i sitt navn, de tyter opp i oppdrag, hvor det blir deres oppgave å ønske de kongelige velkommen, de skal inn på steder, hvor de kan forpeste livet for dem som var på Norges side i krigen.»

«Sverm av løgner om vår samtidshistorie»

I MORGENBLADET for 25. april har Idar Aarheim et innlegg «Myten om Guernica», hvor han drar i felten mot all løgnen som presteres både om Guernica og andre ting. Vi har merket oss før Aarheim som en uredd skribent som våger å stå opp mot tidens guder. Han skrev bl.a.:

Igår fikk vi atter servert myten om den spanske borgerkrig og Guernica i særdeleshet, slik den ble skapt i Kreml og distribuert av den radikale så vel som av den moderate verdenspresse. Frekt, uten motforestillinger, provoserende mot enhver som søker historisk etterrettelighet. Men iallfall vi yngre er etter hvert blitt temmelig hårdhudet overfor den sverm av løgner om vår samtids historie som vi daglig utsettes for gjennom radio og presse.

Og når det spesielt gjelder den spanske borgerkrig, så skriver han som konklusjon:

«Kanskje var den spanske borgerkrig en kamp mellom kultur og barbari, men for en gangs skyld var det i tilfelle kulturen som seiret over anarkistenes og verdenskommunismens makt-drømmer.»

«Og kan det være noen normal person som skriver dette?»

«Men det finnes flere felter hvor de gjør ubotelig skade. Jeg tenker på jurister som skal behandle familiesaker — skilsmisser og barnefordelingssaker. Hvilket helvete kan da ikke en nazi-jurist som i overensstemmelse med det offisielle syn har fått sin licentia practicandi tilbake av justisdepartementet, lage for en far og hans barn, fordi faren var jøssing?

Det finnes også utro hustruer i dette land. Sett at en hustru finner seg en tidligere nazist som elsker og vil skilles. Våre selsomme lover og vårt rettsvesen benytter da anledningen til å håne en tidligere jøssing med å sende hans barn i klørne på nazisten, særlig fordi hustruen også har en nazi-jurist i saken.

Sett at jøssingen ble angitt av norske nazister under krigen og arrestert av SD (Sicherheitsdienst). Sett at kanskje akkurat hustruens elsker var den nazist som anga mannen som bekjempet terroren og torturen. Kan en far og hans barn hånnes sterkere?»

«Han avslutter da også de faderlige og fedrelandske skrekkevisjoner med dette som lyder som en trussel:»

«Og så får Arvid Tønnesen la meg kjempe for å få vristet mine barn ut av klørne på nazistene. La oss håpe at jeg slip-

Svensk radio deltar i hetsen mot Hewins

SOM IKKE LAR DEN DØ I SYNDEN OG TRUER MED SAKSANLEGG

I Sverre Løbergs hofforgan (ved siden av DAGBLADET) TELEMARKE ARBEIDERBLAD, kunne en før påske lese et stort oppslag med reklame for en opptreden av den utrettelige Sverre Løberg i svensk radio 3. påskedag. I bladets overskrift het det «Sverre Løberg med sterkt stoff også for de norske lyttere». Og så fikk vi høre den gamle lekser om «majestetsforbrytelser» og «historieforskning» som skal være begått av Hewins og Hans S. Jacobsen. Programmet løp også av stablen som bebudet og Løberg utfoldet seg etter gammelt mønster.

I den anledning har Ralph Hewins sendt Sveriges Radio dette brevet 20. april (Vi gjengir det i norsk oversettelse):

«Jeg forstår at et nytt fiendtlig, ensidig og injurerende angrep på meg og min bok «Quisling, profet uten ære» ble bragt av Sveriges Radio 28. mars.

Denne gang var fornærmeren, har jeg fått vite, den gamle norske arbeiderpartipolitiker Sverre Løberg, som fortalte at min forlegger, Hans S. Jacobsen — og, underforstått, jeg — er «alle tiders største historiske løgner» og «den største forfalsker og forkludrer av norsk historie i den nyere tid».

Som De vet er fremsettelsen av slike anørep i et svensk organ for opinionsdannelse undergitt legal aksjon for grov ærekrenkelse i henhold til svensk lov og for idømmelse av svær skadeserstatning bygget på den økonomiske skade som er forårsaket — i dette tilfelle på det betydelige (potensielle) salg av den norske utgave av min bok i Sverige — og også krenkelse av min integritet som forfatter og som en person som er vel kjent i Deres land.

Jeg er derfor forbauset over at Sveriges Radio påny har latt seg låne til et fornærmelig angrep på min bok fra en notorisk motstander som Løberg, uten hverken å konsultere meg på forhånd

per å bruke krigstidens midler for å få dem vekk fra et så svinsk miljø.»

Kanskje vår geskjeftige påtalemyndighet, som ellers så trofast trer frem kunne ha en oppgave her. For «krigstidens midler» må da være noe verre enn et hakekors på en dovegg?

eller gi meg en mulighet til å forsvare meg selv eller min bok, som er blitt mottatt fair og objektivt i Britannia, USA og andre steder utenfor Skandinavia.

Det har ikke vært fremlagt noe bevis i Norge når det gjelder å gjendrive noen kjensgjerning av betydning i «Quisling, profet uten ære», og heller ikke har man gått til noen juridisk aksjon mot meg eller min forlegger i Norge i løpet av de siste to år til understøttelse av Løbergs ondskapsfulle og ærekrenkende uttalelser i Sveriges Radio og annet steds. Jeg oppfordrer også Sveriges Radio til å legge frem noe slags bevis som kan stadfeste Løbergs uttalelser.

Angrepet 28. mars var en uansvarlig, uprovsert og fornærmende baktalelse av meg og min forlegger, skikket til å utsette oss begge for latter og forakt — i stil med Deres program om samme emne 29. desember 1965.

Jeg viser til mine protestbrev 10. januar og 10. februar 1966 når det gjelder mine tidligere innsigelser og de relevante kjensgjerninger.

Det minste De kan gjøre for å råde bot på den gjentatte skade De har forvoldt meg i løpet av de siste femten måneder er å sette meg opp på Deres programplan til å forsvare meg selv mot Lars Orups og Sverre Løbergs injurier og å betale et passende honorar for min medvirkning.

Jeg forbeholder meg rett til å gå til juridisk aksjon mot Sveriges Radio i denne sammenheng.

Ralph Hewins.»

UTLODNINGEN PÅ ÅRSMØTET

På årsmøtet i FORBUNDET ble det loddet ut et maleri. Vinner ble lodd Z 88 (rødt). Vinneren bes henvende seg til FORBUNDET i Kierschowsgt. 5, Oslo. Henvendelse må skje innen utgangen av mai måned.

SKAL DE HA EN GAVE

eller et bilde til Dem selv, så husk Kai Normanns vakre, fargerike akvareller. Pris i glass og ramme kr. 125 pr. stk. Henvendelse Eckersbergsgt. 24, Oslo, tlf. 56 60 88.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Ungdomskriminalitet

I tiden etter siste verdenskrig har ungdomskriminaliteten fått stadig økende omfang. Samtidig har gjennomsnittsalderen for unge lovovertredere sunket i urovekkelige grad.

Hva er så årsaken til dette onde? Svaret ligger snublen nær. Ungdommen har ingen faste holdepunkter i livet, ingen nasjonalfølelse, i det hele tatt ikke noe nasjonalt å være stolt av og kjempe for. Den føler seg sviktet av sine egne og kommer dermed i opposisjon til sitt folk.

Det å være nasjonalbevisst har i den senere tid blitt synonymt med rosemalingsbunader og NS.

Den bevisste hets som har vært drevet fra (u)ansvarlige hold mot alt nasjonalt har ført ungdommen i retning radikalisme og internasjonallisme, hvilket har medført rotløshet, og kriminalitet har fulgt i dens spor. Dette har videre resultert i at vi har blitt en nasjon av husmenn, vi tør ikke løfte blikket og vedkjenne oss vår nasjonale arv.*

«Moses» hedres

Den 9. april var nåværende kommandant på Oscarsborg, kommandørkaptein Hans Sollie og fhv. kommandant major Vagn Enger samlet rundt «Moses» for å minnes kanonens innsats for 27 år siden.

Men det er i høyeste grad tvilsomt om mannen bak sikket, artilleriløytnant Bonsak ble verdiget en tanke. Han som gjorde sitt beste for å hindre invasjon mens det norske folk sov på sitt grønne øre.

Politikernes Mekka

Nå er utenriksminister Lyng vendt tilbake fra sitt offisielle besøk i Israel.

Det ser ut som både nåværende og tidligere regjeringer beundrer den oppkonstruerte stat Israel grenseløst. Med jevne mellomrom reiser en eller flere statsmenn til zionistenes høyborg innerst i Middelhavet. Alle sammen kommer tilbake og roser israelerne opp i skyene for den store innsats på samtlige områder.

Det er meget som tyder på at denne tvilsomme statsdan-

nelse er avhengig av andre nasjoners ros, og da først og fremst de europeiske, for ikke å miste ansikt utad. Det syns da også i høye toner om hvor fredselkende og omgjengelig denne nasjon er i relasjon til sine onde naboer.

Lyng uttalte ved avreisen at han synes Israel var et fredelig land — også ved Genezaretsjøen. Kanskje det kunne være en tanke at han fjernet skylappene ved neste besøk.

d.

Dystre perspektiver

Psykologene har aldri kunnet bli enige om hvorvidt arv eller miljø har hatt mest å si med hensyn til personlighetens utvikling.

Men på ett område kan det ikke herske noen tvil. Den del av ungdommen som misbruker narkotika, det være seg hasjis eller sterkere gifter, har ikke arvet trangen til denne i sannhet degenererende gift.

Dette misbruk av narkotiske midler har stadig grepet om seg. Smuglere og haier har kastet seg over nye og til dels ubenyttede markeder i Skandinavia den senere tid. Er dette en av styggesidene ved vesterlandsk kultur som en må godta, eller er det bevisst politikk for å ødelegge et folk og få det i sin makt?

Det er mye som kan tyde på at radikale krefter står bak, hjulpet av storkapitalen, for å svekke motstandskraften og vurderingsevnen hos

nasjonens fremtidige håpefulle. Parallellen finner vi i Russland før revolusjonen, om ikke på samme område.

Til å begynne med fikk vi narkotiske gifter til Europa via USA med svarte jazzmusikere o. a. som kom til oss for å «berike» den hvite europeer med sin «kunst». Vi har i sannhet mye å takke Amerika for, som Osloavisen skrev 10. april!

Paa.

Hva menes det egentlig?

I VERDENS GANG leser vi at studentprest Bjørn Willoch skal forlate sitt virke blant studentene på Blindern og isteden dra avsted som misjonær hos inkaindianerne på Andesfjellenes høysletter. Bladet mener at det vel blir «litt av en overgang», men presten svarer:

«Ja, det er klart, men oppgaven og målet blir det samme.»

Vi vet ikke om studentene på Blindern skal føle seg smigret eller det motsatte?

Forskjellig målestokk

Med 262 mot 178 stemmer lykkedes det de konservative studenter i Studentersamfundet i Oslo å få vedtatt en avstandtagen fra Bertrand Russels krigsforbryterprosess mot USA's ledere. I den resolusjon som ble vedtatt påberoper en seg at «domstolen skal undersøke hvorvidt USA har gjort seg skyldig i brudd på internasjonale overenskomster i forbindelse med krigen i Vietnam. «Domsto-

(Forts. side 8)

Det er ikke så lett for de eldre lenger å få legenden til å stemme med virkeligheten. De har nok mange tunge og eftertenksomme stunder.

(Tegning: Der Tagesspiegel)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian.

JEG BLIR AVSATT OG SENDT BORT FRA ARBEIDSKOMPANIET

Nyttårsdag hadde vi alle sammen fått fri fra arbeidet. Mange av oss besluttet oss derfor til å holde fest denne dagen sammen med de sivile unge kvinner i landsbyen som vi hadde gjort bekjentskap med. Allerede kl. 8 aftenen i forveien kunne man merke at skolebygningen var blitt lite folksom, for over halvparten av arbeidskompaniet hadde allerede begitt seg på besøk til venner blant sivilbefolkningen. De fleste hadde tatt med de nyttårsgavene vi hadde mottatt hos kompanisjefen Frantz. Alle hadde gitt meg løfte om å være tilbake innen kl. 12 samme aften, det vil si nyttårsnatt for å overholde det av tyskerne fastsatte ordensreglement for oss krigsfanger.

Som de andre dro også jeg ut i landsbyen til mine vanlige bekjente, de to russinerne Dunja og Agripina som bodde en fem minutters vei fra skolen. Som russiske bønder flest holdt de to søstrene til i et rum med hønsehushus og fjøsvegg i vegg, slik at fjøsduften vanskelig var til å unngå. Det forekom nok også ofte at høns og kyllinger trengte inn i rommet og etterlot sine visittkort til de to søstres forbitrelse. For begge var renslige og holdt oppholdsrummet i ordentlig stand ved siden av sitt daglige arbeide på gårdsbruket. De hadde en bror og en far som var ute etsteds ved fronten, men hadde ikke hørt noe fra dem etter at tyskerne hadde besatt Krim. Like fullt klarte de seg ganske bra skjønt de ennå var ensomme unge kvinner. Det var forøvrig slik over hele landsbyen, for kvinnene måtte utføre mennenes arbeide under deres fravær, ved fronten.

De to søstrene var overstrømmende, da jeg innfant meg med gavepakken og sjampagneflasken i hendene. Det var en ren luksus i disse krigens dager, da det var plent umulig å få tak i noe slikt. Selv hadde de koka bortsj, en ekte russisk nasjonalrett, en suppe med avkoka kjøtt tilsatt alskens grønnsaker og med en misstanke om fløte som fløt ovenpå det hele. Til dette hadde de stekt blinitski, det vil si små pannekaker. Og vi koset oss med bortsj, ved siden av sjampagne.

Derefter kom samovaren på bordet med tekannen koselig summende på kranen

anbragt omkring røret med et tynt papir under. Denne svake summingen er et slags stillferdig akompagnement til tedrikkingen.

Slik tilbragte vi nyttårs-aftenen og med det første sjampagneglasset lykkønsket vi alle tre hverandre med håpet om en snarlig fred på jorden. Det var det faste nyttårsønske blant alle de krigførende hva enten venn eller fiende. Forøvrig takket vi Gud for at vi ennå var i live mens millioner av mennesker fremdeles var utsatt for krigens redsler på de forskjellige fronter.

Under en slik uvant hjemmehygge går tiden hurtigere enn man forestiller seg det. De to søstrene var mer enn villige til at jeg ble hos dem så lenge det var mulig. Og det hjalp ikke hvor mange ganger jeg forsøkte å komme meg ut for å være tidsnok på skolen til avtalt tid. Jeg ble hver gang stanset av dem med den bemerkning at «det er jo nyttårsdag». Men da jeg så til min store skrekk oppdaget at klokken alt var fire, fór jeg avsted som en avskutt rakett.

Jeg sprang avsted så fort jeg kunne for å være på skolen innen morgendemring, så jeg ihverfall hadde den trøst at jeg muligens ikke var blitt oppdaget. Det var så meget mer om å gjøre som jeg personlig hadde innestått for at alle de utgående krigsfanger skulle være inne i skolen noe før kl. 12. Men idet jeg nærmet meg skolens område hørte jeg en tysker snakke med patruljen vår, noe som både forbauset og forskrekket meg. Da forsto jeg at noe usedvanlig var påferde, noe som ikke stemte med tinønes daglige gang og det var et faretruende varsel om at ubehagelige ting foresto.

Jeg gjorde et forsøk på å unngå dem, jeg ville jo helst ikke la dem oppdage at jeg kom altfor sent hjem og få det avslørt at jeg hadde overnattet hos sivilbefolkningen, utenfor skolebygningen. Jeg snudde derfor straks og gikk bak skolebygningen, hvor jeg krøp opp over den tre meter høye mur, som omga skolebygningen og jeg kom meg over og ned på skolegården. Like forsiktig klarte jeg å komme inn i bygningen.

Jeg tok til å kle av meg i håp om at jeg ikke var blitt oppdaget av tyskerne. Men deri tok jeg skammelig feil. Akkurat som jeg såvidt var kommet i seng kom en av

(Forts. side 8)

RELATOR:

Små kulturportretter post mortem

XI.

ALEXEJ ZAITZOW

40 år, så lærte han egentlig aldri å snakke flytende norsk. Ja hans venner påsto at hans norsk til og med ble slettere med årene. Einar Schibbye uttrykte det slik i en tale på hans 60-årsdag:

— På din 50-årsdag, Alexej, talte du noenlunde godt norsk, men det skulle vi ikke tro idag. Til din 70-årsdag må vi alle sammen lære oss russisk.

Utfattig og venneløs kom han sammen med noen få andre intellektuelle som hadde unnsloppet bolsjevikenes blodbad, hit til landet i 1918.

Situasjonen for flyktningene var fortvilet, og den skulle ikke bli bedre da depresjonen etter første verdenskrig la sin klamme hånd over landet. Disse årene satte merker på de fleste av oss som var unge dengang og som nettopp da skulle skape oss en start i livet. Uendelig verre var det for de fremmede som sto der uten midler og forbindelser og med et helt utilstrekkelig kjennskap til sproget.

Før Alexej og hans kamerater ble det en kamp for rett og slett å overleve. Og ingen skal fortelle at den var lett. De som opplevet disse år vil huske de triste køer av arbeidsløse som slang rundt på plasser og gatehjørner. På kulturfronten var det ikke bedre. Hamsuns bitre skildring i «Sult» gjelder 90-årenes Kristiania, men den var sikkert ikke langt fra å passe på de hårde 20-årene.

Mot denne bakgrunn utviklet Alexejs kunstneriske evner seg. Og som det alltid går — i «normale» tider, ikke som nå da samfundet er gjennomsyret av politisk gemenhet — vil talent og kvalitet bane seg vei på tross av alt. Man begynte å legge merke til Zaitzows navn.

Teatret — og senere filmen — øvet en sterk tiltrekning på den unge landflyktige russer. I sitt eget land ville han kanskje kunne ha blitt en fremragende iscenesetter og/eller skuespiller. Her kom han til å konsentrere seg om dekorasjonene, og meget snart ble man klar over at i ham hadde man en teatermaler av rang.

La oss stanse opp et øyeblikk. Når man ser på den bølge av hets som dag etter dag, år etter år, strømmer mot våre nasjonale kunstnere, og den bevisste, umenneskelige, men også tåpelige nedvurdering som finner

sted, så må man atter og atter forbauses over den lange rekke av kulturpersonligheter dette opp-propaganderte hat er rettet mot. Det er vel nettopp fordi kvaliteten av de forfulgte kunstnere er så overveldende at det aldri later til å bli slutt på nedrakkingen. Det kan derfor synes rimelig nok at alle de ledende teatermalere fant veien til den nasjonale bevegelse. Foruten Zaitzow tellet den betydelige talenter som Ola Cornelius og Adolf Egeberg, to kunstnere som vi gjerne skulle ha innlemmet i vårt lille portrettgalleri.

Da Det nye Teater startet i 1929 ble Zaitzow knyttet til teatret som den ansvarlige for dekorasjonene. Man må vel i noen grad ha lov til å si at teaterdekorasjonene hadde vært litt av et stedbarn ved forestillingene. Man så på dem som en selvfølgelighet, og bare sjelden ble det ofret en linje på dem i avisenes anmeldelser. Det var vel først Jens Wang som brøt ut av denne anonymiteten.

Det nye Teater åpnet med Hamsuns dramatiske trilogi, og denne gang var dekorasjonene så originale, egenartede og fengslende at de ikke lot seg overse. Zaitzows suksess var uomtvistelig.

Vi for vår del synes enda bedre om den frapperende, stilfulle ramme han skapte om Johan Bojers «Brutus» og som bidro til at denne forestilling fremdeles er levende i vår erindring. Uforglemmelig var også vår egen Johan Huges mektige tolking av titelrollen og de to

Alexej Zaitzow i full swing på filmateljéet. Han overvåket alltid selv den minste detalj

Pornografispekulasjonen i Danmark

Om det okkuperte Norge «hvor et forrædersk mindretal svælgede i luksus og kvinder»!

Krig + Erotik =

Landsforræder!

En svensk bog om norske tilstande under den forhadte krig hvor et forrædersk mindretal svælgede i luksus og kvinder. Dette er den mest erotiske og vulgære krigsbog der nogensinde er udkommet på dansk.

6,75 EN RAGNAROK BOG

FORLAGET OBELISK, SØLVGADE 10, KBHVN. K.

Det er ikke bare i Norge det drives grov spekulasjon med pornografi. En dansk leser av vårt blad har sendt oss ovenstående klipp av en annonse i DAGBLADETS danske broder i ånden EKSTRABLADET, sammen med disse linjer:

Jeg sender Dem vedlagt en lille, men nokså smagløse annonse fra det danske efter-

skuespillere som fremstilte hans sønner: Tore Foss og Lauritz Lied. De siste tindrende av ungdom — Lied fant under krigen sin naturlige plass i våre nasjonale rekker hvor han utrettet et uegennyttig og oppofrende arbeide for fedrelandet.

Etter endel arbeidsomme år ved Det nye Teater kom Zaitzow til Nationaltæatret hvor han fikk et rikt virkefelt for sine evner.

Men det var en kunststart som fengslet ham enda mere enn teatret, og det var filmen. Lenge hadde han hatt lyst til å prøve seg der, men først under krigen kom anlednin-

(Forts. side 7)

middagsblad: Ekstrabladet. Dette dagblad, som mest bringer nøgne piger, sensationer og halve usandheder, er dessverre meget udbredt i vide kredse.

Jeg sender Dem dette ud-klip, fordi jeg regner med at det vil interessere Dem at se, hvor billigt man er i stand til at lave penge, også i Deres broderland Danmark.

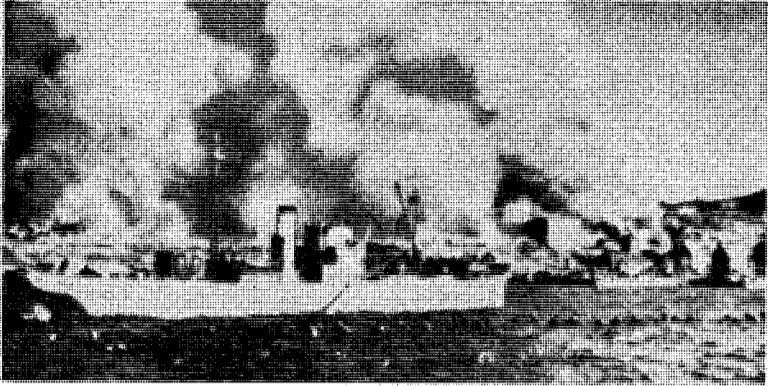
Annoncen vidner om billig sensationslyst og trang til at lave en tid om til det rene gangstervælde a la James Bond, således at alle over 15 år må få lyst til at læse bogen. Naturligvis fortælles alt således at det forekommer sandfærdigt.

Jeg tror man skal lede længe efter sådanne løgne og smagløsheder. Pænt sagt får man lyst til at smide en bombe ind i det forlags kontor, der er så lavt at det kan udgive sligt.

Til stor tilfredsstillelse for mig, var det at læse at bogen knap et par uger efter udgivelsen blev beslåglagt, således at der kun er kommet et par eksemplarer ud. Men grunden var ikke det falske historiske billede, nej, det var alle de perverse og ækle afsnit som bogen indeholdt. Ja, såvidt er vi altså også nu i Danmark! Men hovedsagen må vel være at den ikke kom ud. Desverre udgiver dette smudsige forlag en række andre bøger af lignende karakter, som må betragtes som pletter på dansk forlagsvirksomhed.

Med venlig hilsen
Rob. Lux

Terbovens kommissarvirke —

De årelange russiske flyangrep på Kirkenes kuliminerte med den voldsomme bombingene 4. juli 1944, som la om trent hele byen i ruiner. Bildet er hentet fra boken «Finnmark i flammer» av B. R. Hellesnes (Kragerø 1950)

(Forts. fra side 1.)

stad jernbanebru i Snåsa så et tropetog med soldater fra Finnlandsfronten ble ødelagt. Sabotørens verk ga okkupasjonsmakten grunn til drastiske inngrep, og Terboven nyttet øyeblikkelig anledningen til å ta det store oppgjør med nordmennene han lenge hadde ønsket. Det skulle bli rommelig både i konsentrasjonsleirene og andre steder. Ledice i Tsjekkoslovakia var et utmerket eksempel.

Han bestemte at 10 000 nordmenn skulle skytes med en gang som sonoffer for sabotasjen, og fikk Hitlers godkjennelse på beslutningen, men med den betingelse at Quisling også skulle skrive under. Ut på kvelden kom Terboven med den ferdige ordre til underskrift. Den var alt underskrevet av ham selv og Hitler. Quisling ba Støren svare, og han sa tvert nei, og begrunnet det. Terboven fløy opp i raseri, men Quisling sa at Størens svar var også hans og sto fast. Terboven raste og spurte om de forstod følgene av å sette seg opp mot der Führers underskrevne ordre. Truselen var klar nok og overhengende.

I løpet av natten lyktes det Quisling og Støren å få forbindelse med Goebbels i telefonen og litt seinere med Himmler, og få klarlagt situasjonen for dem og de følger det kunne få. De ble klar over det, og de to formådde omsider å få Hitler til å tilbakekalle sin ordre.

Dette var Terbovens største og siste planlagte terroraksjon, som ble stanset og avverget av Quisling og Støren under helt dramatiske forhold. De 10 000 nordmenns liv ble reddet.

En kan undre seg over at Terboven, som i januar 1942 faktisk ble avsatt fra stillingen som rikskommissar, likevel fikk herje så lenge i Norge. Men forklaringen er enkel. Han fikk stadig fortsette i stillingen inntil videre hjul-

pet til det av såkalte gode nordmenn, som intet ante om avsettelsen. Sammenhengen er denne:

Ved årskiftet 1941—42 sto Hitler som seierherre i Europa, og tyske tropper seirende på alle fronter. Og det er ikke helt ukjent at mange nordmenn har en fenomenal evne til å snu kappen etter vinden så de til enhver tid kan stå på seierherrenes side.

Reichskommissar Terboven manglet ikke tilbud om tjenester og velvillige hjelpere i denne tid, og fikk endog skriftlige loyalitetserklæringer fra svært gode nordmenn. Ærgjerrige marxistprælater var ingen unntakelse.

Prestestreiken eller nedleggelsen av embetene ble avtalt på Skaugum i flere vitners nærvær. Streiken var Terbovens idé og ble satt iverk etter hans anvisning og med hans velvillige overvåking. Han brukte den som et meget tjenestvillig redskap til å beholde sin stilling i Norge. Den ville han på ingen måte forlate, for det fantes bare én reichskommissar, sa han i en spiss disput med Himmler.

Den morgen det ble kunnngjort at biskopene hadde nedlagt sine embeter, fikk Terboven en telefonsamtale med Hitler i Berlin og ropte i vitners nærvær:

Det er opprør i Norge!

Hva er skjedd, spurte Hitler?

Landets biskoper har nedlagt sine embeter og kirken er iferd med å lage fullt opprør. Situasjonen er meget alvorlig, forklarte Terboven. Opprøret må stanses straks, sa Hitler. Du må bli i landet foreløpig og ordne dette. Du har frie hender, men ta kontakt med Quisling.

Dermed hadde Terboven oppnådd å få utsatt utvisningsordren fra Norge, men tenkte minst av alt på å samarbeide med Quislingregjeringen. Tvertimot fikk han satt igang prestenes hetspropaganda mot Quisling og NS.

Prestestreiken som kom i

Hva er hemmeligheten - -

(Forts. fra side 1.)

industrielle storfirmaer anfører Standard bortimot 300 utenlandske foretagender, men kildene i Thailand blir ikke nevnt med en linje. Og i «Moody's» siste utgave mangler nå også oppgaver over alle de andre «Standard Oil»-bedrifter i det fjerne østen.

Håndboken for økonomi, politikk og geografi «Statemans Year Book 1966—67», omfattende alle stater, regner opp alle større industrier i

påskan var en ny styrkelse av hans stilling fordi den ga ham påskudd til fortsatt å holde ro i landet og hindre opprør. Det så Hitler som det aller viktigste.

Dette gjorde seg enda sterkere gjeldende i februar 1943 da Terboven fikk sin knusende dom i Majavatsaken. Da var det bare hetsen mot arbeidstjenesten og påstått fare for uro og opprør som reddet ham.

Det var i dette spill det ble patriotisk i Norge å tale med dobbelt bunn og to tunger og gjøre løggen til religion.

Terboven oppnådde gjennom hetsen mot NS å beholde sin stilling så lenge krigen varte, men Quisling og hans regjering hindret ham i å sette iverk den terror og de massakrer på nordmenn som han planla, og hindret at Norge ble et protektorat i likhet med Polen.

Norge slapp lettere og mer uskadd gjennom krigsårene enn noe annet okkupert eller krigførende land i Europa, og landet ble dertil utbygget for milliarder til fordel for næringslivet og framtiden.

Da kapitulasjonen kom ble det tillyst takke- og fredsgudstjenester både i by og bygd, og folket strømmet til kirkene både i glede over freden og i takk fordi landet var berget gjennom Ragnarok.

Men istedet for takk og fred ble det preket hat og hets i de fleste kirker, dom og død over landsmenn, og bannstrålen rettet mot alle så ingen kunne kjenne seg trygg for å bli mistenkt. Frykten, terroren og menneskejakten ble organisert og sluppet løs. Korsfest, korsfest.

Og standhaftige i trafikken har til denne tid trofast røkt hetsen mot nesten og gjort sitt beste for å holde hatet og angsten levende mellom menneskene.

Biskop Berggrav fullførte sitt livsverk med «Folkedommen over NS» og fikk storkors.

Quisling og Skancke ble dømt som landssvikere og skutt. X.

Thailand — bortsett fra olje! Ifølge den sa presidenten for «Thailand Oil Company» sannheten da han kjølig erklærte overfor meg: «Det finnes ikke olje i Thailand.» — Men i mellomtiden måtte «Year Book» bringe en beriktigelse. Etter at jeg var vendt tilbake fra Thailand i januar 1966 hadde jeg gjen-tatte ganger inntrengende oppfordret «Year Book» til å gjøre det, og til slutt førte våre bestrebelsler også til et resultat. I oktober fikk vi en skrivelse fra forleggeren: «De thailandske myndigheter har ført opp oljeproduksjonen som hovedindustri.»

For å vise at det var alvor foranlediget «Standard Oil» gjennom sin mann Rusk president Kennedy til å sende kamptropper i et antall av 2 550 mann til Vietnam og Thailand. Det var i 1961. I året 1962 fulgte 8 100 mann og i 1963 5 000 mann. Da Johnson ble president sendte han ytterligere 7 000 mann. Men fortsatt ble det dumdristig hevdet at disse 23 300 soldater var «rådgivere».

I 1965 begynte man med å eftersende første brigade av marineinfanteriet og måtte da medgi at det dreiet seg om soldater. Nyttår 1966 hadde vi satt inn 184 300 mann i Vietnam for å kjempe og dø for gode gamle «Standard Oil». 30. juli 1966 fortalte de offisielle tall om 285 000 soldater med et tillegg av 50 000 mann fra krigsmarinen i nærheten av kysten og ferdig til innsats. Idag taler man inoffisielt om «over 300 000» og det heter at etter neste presidentvalg vil dette tall bli betydelig øket, og det vil skattene også i samme forhold.

Og hvorledes har forbundsfellene i SEATO «understøttet» USA?

Australia sendte 1 400 infanterister, New Zealand 150 artillerister. Og det er alt. Eller kanskje likevel ikke? Vi glemte nesten: Britene sendte 11 politiinstruktører og en professor i engelsk sprog, franskmennene 600 skolelærere. Filippinene lovet i fremtiden 2 000 soldater, Pakistan og Thailand deltar overhodet ikke skjønt USA nå har 25 000 mann stående i Thailand for å forsvare dets «integritet» i tilfelle røde-kineserne skulle forsøke å bore etter olje der fra sydenden av deres kinesiske Schelf-kyst.

Og hvorledes står det til i Vietnam? Mens amerikanerne har falt eller blitt såret i et utålelig antall for «å redde Sør-Vietnam» (for kommunismen), meddelte samtidig regjeringen i Sør-Vietnam Scripps-Howard ny-

hetsbyrå 1. september at 400 000 mann av deres egne tropper hadde desertert (til kommunistene). Mens vårt humbugforheng hindrer amerikanerne i Vietnam i å få vite hvorfor de er satt inn der — nemlig for å sikre «Standard Oil»-verkene i Thailand og Burma — så slipper bambusteppet gjennom at det ikke er noen grunn for dem til å dø for «Standard Oil».

Politikerne i Washington vrøvler om «mennene som kjemper for sitt land i jungelen». Aldri noensinne før har et plaget folk blitt servert en slik flom av hykleri. Kampen skjer ikke for Amerika, men for «Standard Oil».

Firmaet burde derfor tvivnes til å skaffe seg betalte leietropper hvis det vil beholde sin olje i fremmede land. Alle tegn tyder på at når «Standard Oil» er kommet så langt at det kan utbytte de samlede oljeforekomster for det veldige reservoir på den kinesiske Schelf-kyst, så vil dette skje under beskyttelse av våre tropper i det fjerne østen — med fare for at det fører til verdenskrig III med Kina.

Toppen av frekthet er nådd: de SEATO-allierte i Sørøstasia (de ikke-kjempende briter) holder på med å hjelpe «Standard Oil» på sin måte. Skipslast på skipslast beforder de oljen fra borehullene til «Standard Oil» og fra «Royal Dutch Shell Company», som er i britisk besiddelse til Vietkong. Bare i året 1965 leverte britene 136 skipsladninger olje og annet krigsmateriell til havnen i Haiphong, til kommunistene. Det er grunnen til at US Air Force og krigsmarine etter ordre fra Washington er forbudt å bombe denne viktige utkastningsplass for krigsmateriell. Og slik oppnåes det at «fienden» holder det gående. Og mens «forbundsfellen» Storbritannia slik samarbeider med Ho Tshi Minh for å ta livet av amerikanske unge soldater i Vietnam, presser president Johnson den tyske bundesregjering til å betale veldige summer for å støtte den britiske valuta.

DET STORE OLJETYVERI I THAILAND

Også i Thailand, som angivelig ikke fører krig med noen, står det 25 000 mann amerikanske tropper. Da jeg var i Thailand ifjor, fant jeg 15 000 amerikanske soldater der. En talsmann for hæren forklarte: «Det er ikke innsatstropper, det dreier seg om forkommandoer for kamptroppene». Vi lot oss overbevise: Det var pionerenheter

Små kulturportretter -

(Forts. fra side 5.)

gen. Det viste seg straks at her hadde man funnet den helt ideelle mann for filmdekorasjonene. Ikke så å forstå at tidligere dekoratører hadde utført dårlig arbeide, tvertimot, men på en måte var det som om ingen av dem akkurat passet spesielt for filmarbeidet. I film er det ikke nok å lage en første klases dekorasjon. En av våre venner, en kjent filmkunstner, fortalte et illustrerende eksempel på det. Han avla engang et besøk ute på filmateljéet på Jar hvor man nettopp hadde lagt siste hånd på en større dekorasjon, en restaurant. Interessert gikk han rundt og kikket på den og kom til en mektig oppbygning som i en spiss raket opp over dekorasjonen. Noe tvilende bemerket han til sjeff fotografen som fulgte

ham rundt: «Men Reidar, hvordan kan du få det der inn i kameraet?» «Nei, det kan jeg ikke få», svarte fotografen. «Men hvorfor er det bygget da?» spurte den besøkende. «Det aner da ikke jeg,» var svaret.

Her innførte Alexej noe helt nytt. Hver eneste av hans dekorasjoner var fotografisk riktige, det ble ikke bygget en centimeter som var overflødig.

En filmregissør hadde gitt Alexej frie hender til å bygge en festsal som han skulle ha i en av filmene sine. Da han kom ut i atelieret for å besiktige den ferdige dekorasjon møtte øyet en rekke mektige søyler som øverst var utstyrt med store dekorative kapiteler. Mistenksomt kikket regissøren opp på de for norske filmforhold ganske usedvanlige prydelser. «Hva i

all verden skal de der tjene til?», knurret han, «det finnes ikke en chance til å få dem inn i bildet». Zaitzow førte rolig regissøren bort til en trapp litt unna dekorasjonen. «Gå tre trinn opp der», sa han til filmmannen og rakte ham en vanlig kamerasøker, «og se på dekorasjonen i søkeren». Regissøren så gjorde og utbrøt forbløffet: «Død og pine, her er alt med til siste tomme. Bravo Alexej!»

Ja, bravo Alexej. Han var blitt mesteren på sitt felt. Igjen viste det seg imidlertid at hans talent spente enda videre, men som på grunn av de naturlige stengsler som han, den fremmede, hadde, ikke kunne nå frem til full utfoldelse. Hans regitalent manifesterte seg i den friske og originale barnefilmen «Ti gutter og en jente» som ble den eneste film han kom til å signere. Dette betød ikke at han ikke skulle få adskillig innflytelse i regiarbeidet. Det er en offentlig hemmelighet at en av etterkrigstidens filmregissører var helt avhengig av ham. Før innspillingens påbegynnelse måtte Zaitzow tegne opp samtlige kamerainnstillinger som forekom i filmen. Disse fulgte så senere regissøren slavisk.

Som den overveldende majoritet av de kunstnere som var med i den nasjonale bevegelse var også Zaitzow uhyre enkel og fordringsløs. Han var aldri så lykkelig som når han i sommermånedene sammen med sin hustru og datter befant seg på sitt lille beskjedne landsted på sørlandskysten. Her var han, den tidligere marineløytnant, riktig i sitt ess når han kunne tumle seg i sjekte og robåt. Noen få hundre kroner var vanligvis hele sommerens kapital — sjøen og jorden ga den lille familie det vesentligste av hva den trengte.

Hva var hans beveggrunne for å slutte seg til det nasjonale parti når etter alle solemerker å dømme det ville ha vært langt mere lønnsomt å være med jøssingene som så trutt la sten til byrden for dem som slet seg ut i den indre opprivende kamp mot okkupasentene, jøssingene som på en aldeles utrolig måte beviste sin «patriotisme» ved på alle slags vis å bekjempe, ikke okkupasentene, men sine egne landsmenn? Han så jo at prestene «nedla sine embeder», at lærerne «streiket» og at det ble laget all slags farlig tullball som tjente tyskernes interesser og intet annet.

Under en spasertur en vakker vårdag 1944 spurte vi ham like ut hvorfor han var med oss.

— For å forklare dette må jeg først gå mange år tilbake i tiden, svarte han. Det er begivenheter i mitt liv som jeg gjør fortvilete anstrengelser for mest mulig å viske ut av min erindring, men de ligger der jo alltid. Hvor nødvendig jeg vil må jeg vende tilbake til dem. La meg derfor i all korthet fortelle at hele min familie ble drept på den mest bestialske måte av bolsjevikene, min mor, far og søskenene. Jeg var den eneste av dem alle som kom fra redslene med livet i behold. Jeg vandret på mine ben fra St. Petersburg til Norge, og at jeg kom frem er mer enn et under. Men ikke alene min familie drepte bolsjevikene, også alle mine venner og bekjente, kolleger, ja hvert eneste menneske som ble mistenkt for å være i besittelse av dannelse og kultur. Vær sikker på at jeg sluttet opp om dem som ville forhindre at bolsjevismen skulle bre seg ytterligere inn over Europa. Quisling er en stor mann og glødende patriot — han forstår bolsjevismens sanne vesen, han forstår den dødelige fare denne gift representerer. Intet er rimeligere enn at jeg er med i den bevegelse han har skapt. Han er profeten.

Med vemod minnes vi disse Zaitzows ord. Nå har små og store Kaifaser i 22 år spyttet på sin profet og gjort sitt beste for å tilsvine hans minne. Intet er nederdrettig nok i disse bestrebelsene. Sa vi Kaifas? Denne beryktede yppersteprest var formelig et anstendig menneske sammenlignet med de ynkelige etterfølgere han har fått idag. Bare se på hva Aftenpostens utrettelige hetsskribent nr. 1 er i stand til å prestere. «En sinnsyk voldsman» kalte han nylig den hvis skorem han ikke er verdig til å løse. Hva skal så vi på vår side kalle hetsskribenten? Vi har i pennen et ord som får det ovennevnte invektiv til å virke som det reneste kjelenavn, men vi får vel beherske oss.

Tilbake til samtalen hin vårdag.

— Jeg er pro-tysk fordi jeg er antibolsjevik av hele mitt hjerte, fortsatte Zaitzow. Jeg er imidlertid fullstendig klar over at de fleste av mine kampfeller i bevegelsen ser annerledes på det.

— Vi vil ikke ha tyskerne her, sa vi. Vi er med i NS fordi vi ikke ser noen annen utvei til å forsvare våre nasjonale interesser i den situasjon som er oppstått. Å kalle oss «nazister» er først og fremst det rene vanvidd, men naturligvis er det også en djevlesk beregnet propaganda fra venstresradikalt hold.

— Nettopp, sa Zaitzow, det er den bolsjeviske ånd som står bak. Jeg orker ikke å

tenke på hvordan det vil gå hvis bolsjevismen seirer.

— Det går ikke an å sammenligne Norge med Russland, sa vi, det som hendte derborte kan ikke hende her.

Zaitzow smilte, et sørgmodig smil.

— Tro om igjen, sa han, det er jo mulig at man nøyer seg med å slå forholdsvis få ihjel, men det er andre metoder, gode bolsjeviske metoder. Er det bedre å bli gjort fredløse i sitt eget land, «æreløse», utplyndrete, stengt ute fra aviser, forlag, ja enhver mulighet til å få gitt sin mening til kjenne så den kan bli hørt? Er den levende død bedre?

*

— Alexej var født 31. mars 1896.

Fangenskapet på Ilebu ga hans helse et avgjørende knekk. Vi glemmer aldri hvordan han så ut etter en av de rå og hensynsløse «straffeeksersiser». Utsultet og elendig, nærmere halvt hundre år som han da var, ble den for meget for ham. Etterpå var det nærmest et spørsmål om tid når han skulle bukke under.

En stor sørgeskare var forsamlet i St. Nikolai-kapellet i Prestenes kirke for å høre abbed Therapon tale ved hans bære. Vi gjengir noen få avsnitt av abbedens tale:

«Alexej Michailowitsch Zaitzow var en kunstner, kunstner i beste forstand. Han levet i kunsten og for kunsten. Hans hånd var i besittelse av evnen til skapende kunst. Han var benådet med talent til å forme det som ingen form hadde og beve det opp til det skjønne og harmoniske. En så sterk kunstnerisk natur som Alexej Michailowitsch var i ordets egentligste forstand en personlighet og et karaktermenneske. Hans vesen hadde preg og stil. Kanskje ble han ikke forstått av alle, for han var russer, russer i beste egenskap. Også i det fremmede følte han seg ansvarlig bundet til sitt fedreland. Det var for ham en bekjennelse til troskap, og for denne troskaps skyld har han lidd.

I denne lidenskap kom hans personlighets adel til uttrykk, og denne hans karakterkjønnhet strålte fremfor alt ut over hans familie.

Et edelt menneske er gått fra oss til den evige fred.»

Relator

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

For ungdommen -

(Forts. fra side 4)

len» skal defor uttale seg om et juridisk folkerettslig spørsmål. Da imidlertid «domstolen» er ensidig politisk sammensatt, og medlemmene i «domstolen»s «Jury» på forhånd har inntatt et klart partistandpunkt, for Vietcong og Nord-Vietnam, mot USA, finner vi at «dommen» med stor sannsynlighet er falt på forhånd. Vi finner det meget beklagelig at rådets medlemmer prøver å ikle sin politiske oppfatning en viss juridisk relevans, og på den måten kriminalisere sine politiske motstandere.»

Dette er vel og bra og naturligvis helt riktig, det er omtrent ord for annet hva en kunne si om den Nürnberg«domstol» som i sin tid ikke bare drev en lek med disse spørsmål, men som i kraft av de avsatte «dommer» tok livet av hele det tyske lederskikt. Hvorfor godkjenner de konservative studenter denne Nürnberg«dommen» mens de protesterer når en vil anvende samme praksis overfor en av Nürnberg«dommerne»?

Er det ikke aktuelt lenger? Ikke rettene enn jeg vet, så sitter det til alle anstendige menneskers store skam fremdeles et offer fra Nürnberg i Spandaufengslet: Rudolf Hess, en hedersmann som efter å ha satt sitt liv på spill i et mislykket forsøk på å skape fred i Europa og verden ble dømt medskyldig i å ha satt igang en angrepskrig — en både før og siden helt ukjent forbrivelse. Men ingen grupper i Studentersamfundet, hverken de denne gang protesterende konservative eller de antiprotesterende venstreradikale hever sin røst til protest mot umenneskeligheten.

Den over sytti år gamle mann, som har sittet fengslet siden 1941 skal få råtne i motstandernes fengsel uten at en røst hever seg i Studentersamfundet eller noe annet sted i den forhyklede norske verden.

E.N.

Europas skjebne

Det har i den senere tid vært drevet forhandlinger som vil sikre dagens atommakter monopol på å fremstille atomvåpen og utnytte atomkrefter i sin alminnelighet. Norge, som den marionettestat vi er, har erklært oss villige til å fraskrive oss enhver befåing med atomvåpen. Men det er andre land som ser lenger frem i tiden og aner faren i denne under-tegnelse av en atomsperreavtale. De har resonert som så, at avtalen kan komme til å omfatte også fredelig ut-

nyttelse av atomkraften, hvilket de ikke kan gå med på.

Det som atomgigantene til-sikter, er å ha monopol på kjernefysiske våpen, for å terrorisere oss til å være lydige nikkedukker. De skal med andre ord slutte avtaler over hodet på oss, uten at vi selv kan bestemme vår fremtidige skjebne.

Dette er ikke noe nytt for europeiske stater, lignende avtale ble undertegnet på Jalta.

Det som atommaktene lurer på, er å dele verden mellom seg og ha oss i sin hule hånd. De tilskiker å diktere oss i ett og alt i kraft av sine atomvåpen. Vi kan i dette tilfelle tale om nyimperialisme, og våre utsikter er ikke lyse.

M.

FOLK OG LAND for halv pris

Ved et rent tilfelle kjøpte jeg nr. 9 av FOLK OG LAND, som jeg aldri hadde sett før og så dumper jeg midt opp i starten av en ny spalte «For ungdommen». Det later til å bli noe midt i blinken for nasjonal ungdom som ikke finner seg tilrette i de gamle partibåsene og alt det intetsigende politiske pjatt.

Vi vil ha noe å tro på og noe å kjempe for og vi vender ryggen til våre fedres dvaske unnfalighet.

Hva er det vi fores med idag? Bud og overbud når det gjelder hjelp til alle slags kannibaler, likhetsjageri og nivellering. Forakt for vår nasjonale egenart og dyrkelse av fremmede guder i kunst og musikk.

Vi vil noe annet og noe mere. Og vi håper at «For ungdommen» kan hjelpe oss å finne frem til oss selv.

La gå at veien til en bedre fremtid er smal og stenet. Det er dog bedre å gå den enn den brede vei til nasjonal utslettelse i den venstreradikale menneskegrøt.

Jeg har ikke så stor greie på det FOLK OG LAND ellers står for. Det stemmer jo ikke rart med det vi er blitt flasket opp med på skolen og ellers, men det har vi jo alle sammen hatt en følelse av ikke riktig stemte. Så argumentene fra det hold er sannelig verd å ta med seg også.

Tegn meg som abonnent på FOLK OG LAND for et halvt år (til halv pris siden jeg er skoleelev). Liker jeg bladet skal jeg også anbefale det til mine venner og kamerater.

Gymnasiast

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

GENERALMAJOR LJUNGBERG,

best kjent som Nygaardsvolds forsvarsminister i 1940, er død 83 år gammel. Hendelsen i 1940 rammet naturligvis denne ærekjære offiser hårdt — og efter vår mening også urettferdig. Og vi har lov til å ha en mening om Ljungberg, fordi vi kjenner ham godt fra hans tid som lærer på Krigsskolen. Han var uten sammenligning den mest populære lærer og en gentleman i all sin ferd. Ljungbergs feil var hans overveldende lojalitet. Han var en krigsskolekamerat av major Kjelstrup og majoren fortalte oss engang at han hadde skrevet en artikkel om 9. april og den manglende mobilisering m.v. I denne fremholdt han at når Ljungberg ikke drev gjennom mobiliseringen ved hjelp av et kabinettsspørsmål, så var det på grunn av lojalitet mot kong Haakon, hvis adjutant han hadde vært, og som ikke ønsket mobilisering. Kjelstrup hadde forelagt Ljungberg artikkelen på forhånd, og

denne hadde svart at «det der kan du trygt skrive.»

Nå er også denne omstridte mann borte og han kan ikke lenger fortelle sine landsmenn hva som er sannheten. Som Ruge har han tatt den med seg i graven.

*

ET NYTT NUMMER AV FRIHUG

er kommet, og det er som alltid godt og innholdsrikt. Vi noterer oss bl. a. en lenge-re, interessant artikkel av bladets redaktør Erling Seim om biskop Berggravs «Folkedommen». Vi anbefaler våre lesere å abonnere på dette gode blad, som så uredd har gått inn for å drøfte offentlig okkupasjonstiden med innlegg og synspunkter også fra den part som ellers aldri kommer til orde.

*

30 % AV KONSENTRASJONSLEIRRASJONEN

For 20 år siden, 29. mars 1947, ble rasjoneringskort nr. 100 siden krigens begynnelse utdelt til tyskerne. Med denne tildeling ble lavmålet i levnetsmiddeltildeling nådd i Tyskland, den lå faktisk på 30 pst. av de fastsatte rasjoner i konsentrasjonsleirene. Jubileumskortene tildelte hver normalforbruker for fire uker 600 gr. kjøtt, 200 gr. fett, 6000 gr. brød, 625 gr. sukker og 62,5 gr. ost.

*

NY INNSAMLING TIL WIESENTHAL

Simon Wiesenthal, jøden i Wien som leder «nazijakten» via de såkalte jødiske dokumentasjonssentrum, er ikke billig i drift. Han må faktisk gjøre seg et bra levebrød av virksomheten, og så må det da innsamlinger til for å kunne holde det gående. Innsamlingen skjer til det såkalte Wiesenthal-fond og spesielt nederlenderne er flitige bidragsytere. Ved siste oppfordring kom det omgående en halv million kroner fra Nederland. Det er også nederlenderne som har beriket Wiesenthal med en doktorgrad.

*

«NATIONAL SOCIALIST WORLD»,

det store og fornemme tidskrift som utgis av The World Union of National Socialists med hovedkvarter i USA, er kommet med sitt nummer 3. Av spesiell interesse for norske lesere er en lengere anmeldelse av Ralph Hewins' «Quisling —

prophet without Honour.» Boken er anmeldt av William L. Pierce, som berømmer den som et viktig verk til fremme av sannheten. Han er mindre fornøyet med den tvskfiendtlighet og «antina-zisme» som han påstår preger boken. Ellers bringer heftet bl. a. et utdrag av Gottfried Feders brosjyre om partiprogrammets 25 punkter, en artikkel «Documents on the first World War from the research files of the World Union of National Socialists», en artikkel av «Erik og E. Paluen, oversatt fra en gammel utgave av «Das Reich» med tittel «I come to liberate Europe», en artikkel av Savitri Devi «Gold in the Furnace» m.v.

*

AV ANDRE PUBLIKASJONER

har redaksjonen mottatt et nytt bind fra Studieselskapet Samfunn og næringsliv «Distrikt og sentrum. Veier og avveier i distriktspolitikken» og «Camping-journal — tidskrift for caravan og camping» nr. 2 for april. Tidskriftet som byr på meget av interesse for campinginteresserte utgis av H. Møller & Co.

*

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Vask, maling,

tapetsering,

mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiror: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri